

18+ (สิบแปดอัฟ)

โดย 10เดซีเบล

ผลงานของผู้เขียนคนเดียวกัน

[คณิตศาสตร์ รส.]

[เด็กหญิงมุกประดับ]

[รักหมายเลขศูนย์]

สำนักพิมพ์กัมมะหี

www.gammemagie.com

18+ (สิบแปดอัฟ)

10เดซีเบล เขียน

สุรชัย พิงชัยภูมิ บรรณาธิการ

ศรวิศา เมฆไพบูลย์ หัวหน้ากองบรรณาธิการ

กัมมะหะยี พิสูจน์อักษร

สุรติ ไตรมรงค์ดี ออกแบบปก

สิริมา สุวรรณไตรภพ รูปเล่ม

สงวนลิขสิทธิ์ © 10เดซีเบล 2551

พิมพ์ครั้งที่ 1: สิงหาคม 2551

จำนวนพิมพ์: 3,000 เล่ม

ISBN: 978-974-303-179-3

สำนักพิมพ์กัมมะหะยี

Centric Scene 9/15 พหลโยธินซอย 9 ถนนพหลโยธิน

สามเสนใน พญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์/โทรสาร: 02-270-3942

Email: gammemagie@gammemagie.com

Web site: www.gammemagie.com Blog: http://gammemagie.blogspot.com

พิมพ์ที่ หจก.ภาพพิมพ์

296 ซ.จรัญสนิทวงศ์ 40 ถ.จรัญสนิทวงศ์ บางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 02-433-0026-7, 02-433-8586 โทรสาร 02-433-8587

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท อัมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02-423-9999 โทรสาร 02-499-9561-3

ราคาจำหน่าย 155 บาท

คำบ่่าสำนักพิมพ์

หนังสือเล่มนี้โกงอายุ!!!...

ที่จริงแล้วควรจะได้ชื่อว่า 30+ มากกว่า

เพราะผู้ที่อ่านหนังสือเล่มนี้ได้รสชาติและเข้าใจบรรยากาศที่สุด คือคนที่เติบโตมากับมานี้ มานะ เคยดื่มเบียร์ราคาขวดละ 5 บาท ที่วัยมีโลกดนตรี และเจ็ดสีคอนเสิร์ตให้ไปกรี๊ดพี่แจ้และสาวสาวสาว มาบุญครองยังรั้งตำแหน่งศูนย์กลางวัยรุ่นร่วมสมัยในเมืองกรุง ขณะที่คนรุ่นก่อนหน้าอ่านแล้วอาจจะอึ้งอ้อมหรือหัวเราะให้ความโหดความที่ละม้ายคล้ายกันในช่วงชีวิตของตนได้อย่างไม่สะดุด ส่วนคนรุ่นหลังวัย 18+ จะได้รู้ว่า ยุคสมัยที่แตกต่างอาจมีบางสิ่งที่ไม่เหมือนกัน หากบางอย่างมิได้เปลี่ยนแปลงไปเลยแม้แต่น้อย

ชีวิตในแต่ละยุค โดยเฉพาะช่วง “เด็กไม่ใช่ ผู้ใหญ่ก็ไม่เชิง” เป็นความทรงจำที่ผู้ใหญ่ทุกคนพึงระลึกถึง แม้ภาพเหล่านั้นมักจะดงาม (เมื่อเราผ่านพ้นมาได้ และมันกลายเป็นสภาพเป็นความทรงจำ) แต่ก็ยากที่จะสรุปว่าชีวิตของใครจะเป็นแบบอย่างหรือแนวทางให้ใครได้ เราไม่คิดจะกีดกันเยาวชนจากการชิงสุกก่อนห่ามด้วยการอ่านหนังสือเล่มนี้ แต่ยังคงขอย้ำอีกครั้งอย่างเป็นทางการว่า 18+ เป็นหนังสือสำหรับผู้ใหญ่ (และผู้หญิง) ที่มีใจเปิดกว้าง

ถ้าไม่แน่ใจตัวเอง ลองเปิดอ่านหนังสือเล่มนี้ดู และโปรดตระหนักไว้ด้วยว่า... เราเตือนคุณแล้ว

ยินดีต้อนรับสู่โลก 18+

สำนักพิมพ์กัมมะหะยี

ตุลาคม 2551

จากปุ๋ยเปียก

ใครคงไม่รู้ว่าหนังสือเล่มนี้เป็นสิ่งที่มีชีวิตตั้งเช่นคนๆ หนึ่ง มีเรื่องคั่งค้าง อยู่ในหัวสมองของมันอยู่ไม่น้อย ทั้งปัญหาที่มาจากความคับข้องใจ น้อยใจ อัจฉรวมถึงไม่เข้าใจในเรื่องที่มันเป็นอยู่ มันเคยเป็นดาวรุ่งที่พุ่งแรงสุดๆ ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง และเคยเป็นเด็กที่หมดสิ้นไร้อนาคตเพียงไม่นานหลังจากนั้น มันถามตัวเองอยู่บ่อยๆ ว่า ทำไม ทำไม และทำไม

ในมมมมม

ผมเองปลอบมันอยู่เสมอ ในวันที่ผู้คนไม่สนใจใยดีมัน ผมบอกมันว่าอย่าได้เสียใจในสิ่งที่มันเป็นอยู่และมีอยู่ นั่นเพราะเหตุเกิดจากผม ไม่ใช่มัน หรืออาจเกิดจากความใจคับใจแคบของคนทำงานศิลปะ ผมทั้งปลอบใจมันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ขอโทษมัน บอกมันด้วยน้ำตาว่า ทั้งหมดทั้งปวงไม่ใช่เหตุเกิดจากเพราะตัวมัน สาเหตุเกิดจากผมเองล้วนๆ หากมันมันจะถือโทษโกรธ ผมยินดีรับไว้

เวลาผ่าน...ทั้งผมและมันพูดจากันน้อยลง ต่างคนอาจต่างมีคำถามต่างคนต่างทบทวนตัวเอง บ้างไปไกลถึงขั้นโทษตัวเอง มันเคยสบถในมมมมมว่าเป็นเพราะมันเองเรื่องถึงเป็นเช่นนี้ หากมันมันไม่ใช่คนปากคอก

เราะร้าย หากมันมันหัดพูดในสิ่งที่คนอื่นอยากฟังบ้าง บางที...และบางที ผมเองได้แต่ฟังมันในวินาทีนั้น ได้แต่นั่งเงิบ เหมือนนั่งฟังเพลงที่มีทำนองเศร้าโศก ยิ่งนานไปก็ยิ่งจมลึก ยิ่งมันโทษตัวเองเท่าไร ผมก็ยิ่งรู้สึกผิดมากขึ้นเท่านั้น เป็นขวบปีที่เราได้แต่รออยู่ในความเงิบ นานไปก็ทำให้เราอดถามตัวเองไม่ได้ว่า นั่นเป็นอดีตของเราจริงหรือ

แล้ววันหนึ่งก็มีคนเห็น...เขาเข้ามาพูดกับเรา ถามว่าเราหายไปไหน มาหาเราถึงบ้าน ในวันที่บทสนทนาว่างลาจากเราทั้งสองไปลับ เขาถามถึงเรื่องราวของเรา ถามว่าเกิดอะไรขึ้น เขามีเวลาให้เราพูด มีเวลาให้เราอธิบายตัวตนของเรา ในวันนั้นเราแอบสบตากัน แอบยิ้มให้กัน เขาคอนั้นทำให้เรามีความหวังอีกครั้ง เขาบอกว่าเขาจะไม่ทิ้งเรา คำนั้นทำให้น้ำตาเราคลอเบา เพราะเรารู้ซึ่งถึงคำว่าถูกทอดทิ้งดี วินาทีนั้นเราไม่อาจไม่คาดหวังได้ ความรักของเรารุนแรงเกินที่จะทำให้เราไม่คาดหวัง.... มันโอกาสจะมีอยู่น้อยนิดก็ตามที่

เมื่อเขากลับไป เราได้แต่หัวเราะและยิ้มให้กัน ฝันไปไกลต่างๆ นานานว่าเราจะไปได้ไกลแค่ไหน เราสองคนกอดกันด้วยน้ำตา แต่อีกวินาทีผ่าน...เรากลับกลับดก ลม ความเจ็บปวดสอนให้เราเฉียมตัว แต่อีกไม่กี่วินาที

ผ่านเราก็กลับมาหัวเราะกันอีกครั้ง ผัดกันให้กำลังใจกัน...วินาทีนั้น
สิ่งเดียวที่สามารถทำได้คือการมองโลกในแง่ดี

แล้ววันหนึ่งวันนั้นก็มาถึง ผมเองยิ้มให้กับมัน ยิ้มอย่างที่รอยยิ้มที่พ่อคน
หนึ่งมีให้ลูกยามเห็นลูกไปได้ดี

“หนังสือเล่มนี้ปรากฏ” ยืนยันว่าเขาคนนั้นไม่โกหก สำคัญสุดคือโลกนี้มี
ความยุติธรรมเพียงพอ

10เดซีเบล
สิงหาคม 2551

สารบัญ

ไอ ด็อน โนว์ ว็อท ยู เซย์	10
ท่านนายพล... เซอร์ เยส เซอร์!	21
แลบตีตี้คุณสาม	29
โคตรชกมกเรียกพี	39
วีรบุรุษแห่งความพ่ายแพ้	50
เรื่องของ ‘ชน’	58
ฤทธิ์ของเต้าหู้	67
ราชาหนังสือโป๊	76
เซียนหมู	84
เรื่องบนโต๊ะ ...โปรฯ แป๊ะ	92
ไอแป๊ะรีเวนจ์ (เด็กไทยหัวใจฝรั่ง)	101
น้ำตาไอหมู	107
ไอหมู...เลี้ยงแกะ!	115
มวยคู่เอก	122
ดาร์บี้แมตช์	131
น้ำใจของแมลงสาบ	141
ครูใหญ่ของไอแป๊ะ	150
ไอหมูเปลี่ยนไป	161
อภินิหารของขวัญปริศนา	170
บีเอ็ม 316 ...ความทรงจำปลายฤดูหนาว	177

คนเราย่อมมีอดีต แน่แน่นอนว่าต้องมีทั้งที่อยากจำและไม่อยากจำ
หนึ่งในอดีตที่น่าจดจำของผมคืออดีตในวัยเด็ก วัยเด็กของผมก็เหมือน
คนทั่วไป ‘เห็นนมหญิงตีกว่านมแม่ที่บ้าน’ ตำราข้างกายไม่ใช่ตำรา
เรียนหากแต่เป็นตำราเพศศึกษา จำได้ว่าท่า ‘ลึงอุ้มแดง’ เป็นท่าที่
ต้องใช้กำลังแขนมากที่สุด ในตอนนั้นถึงกับถอดใจ โชคยังดีที่เขียน
จดหมายไปหาอากงฟูแล้วได้คำตอบกลับมาดี เลยมีกำลังใจสู้กับมัน

ว่ากันว่าในเกมฟุตบอล ทีมที่จะเป็นแชมป์โลกต้องมีกองหน้า
สองคน เหมือนกัน ว่ากันว่าถ้าอยากประสบความสำเร็จอย่างแท้จริง
ในชีวิตต้องมีคูหูที่ดี มันยากที่จะเดินทางคนเดียว เกิดเป็นคนต้องมี
เมีย เป็นกองหน้าต้องมีคู่ขา ผมในวัยเด็กก็มีคูหูเช่นกัน คูหูของผม
ก็เหมือนคูหูของคนอื่นคือต้องมีชื่อ ชื่อของมันคือ ‘หมู’ บอกแล้วไง
คนเราย่อมมีอดีต อดีตของไอหมู เคยซักว่าแล้วแม่จับได้

จากบ้านผมเดินไม่ถึงสองนาทีก็นั่งถึงบ้านไอหมู บ้านของมัน

เข้าไปในซอยตันที่มีบ้านเพียงแค่อีหลัง เข้าซอยไปเพื่อยี่สิบเมตรก็
จะเจอบ้านมันพอดิบพอดี สังกัดไม่ยาก เพราะเป็นบ้านไม้หลังเก่า
สองชั้น มันเก่าเก่าเก่า...โคตรเก่า แต่เป็นบ้านที่นักนิยมสะสมของเก่า
นอกจากจะไม่พิสมัยแล้วยังจะดำซ้ำเสียอีกในเรื่องของความสกปรก
วันดีคืนดีก็จะเห็นหนูเป็นสิบๆ ตัววิ่งวุ่นวอนจนแทบจะชนกันหัวแตก

จากบ้านผมไปอีกห้าหลังหรือราวๆ หนึ่งนาทีก็นั่งเดินไปอีก
ทางจะมีร้านอยู่ร้านหนึ่ง ร้านนั้นมีชื่อว่า ‘ไดนาโมแบตเตอรี่’ แม้
ด้านหน้าตึกจะมีแค่หนึ่งคูหา แต่ถ้าเดินเข้าไปจะรู้ว่ามันสามารถทะลุ
ออกด้านหลังซึ่งเป็นคูหาขนาดใหญ่ ถึงจะชื่อ ‘ไดนาโมแบตเตอรี่’ ก็
ไม่ได้ทำเรื่องแบตเตอรี่เพียงอย่างเดียว คู่มือมรณนตย์ยุโรปด้านหลังมี
รถยุโรปหลายสิบคันจอดเรียงรายอยู่ ว่ากันว่ารายได้หลักของร้านอยู่
ที่คู่มือมรณนตย์ด้านหลัง เจ้าของร้านเป็นพ่อของแป๊ะ หรือไอแป๊ะเด็กไทย
หัวใจฝรั่ง เพื่อนอีกคนของผม

ไอ อีแอม ไบร วีก ยู เซย์

ติดป๊มน้ำมันตราหอยมีร้านอยู่ร้านหนึ่ง ร้านที่ว่าป็นร้านไดนาโม แบตเตอรี ร้านไดนาโมแบตเตอรีย้อมมีเจ้าของ และถ้าเจ้าของไม่โสด และไม่ได้เป็นหมัน เขาย้อมมีลูก แน่แน่นอนว่าเจ้าของร้านนี้ก็ได้แตกต่างจากคนทั่วไป แถมออกจะพิเศษกว่าคนอื่นด้วยซ้ำ เมียสองลูกสาม ขอร้องอย่าเอาสองไปหารแล้วเจ็ลี่ยออกมาว่าเมียสองคนมีลูกคนละคนครึ่ง (และยังไม่ใช่ลูกควบคู่ครึ่งด้วย ขอร้อง นี่ร้านไดนาโม ไม่ใช่โต๊ะบอล) เมียคนแรกมีลูกสองคน เมียคนที่สองมีลูกก็คนถ้าบวกเลขเป็นคังรู้ ไล่ตามลำดับการคลอด แมวคนโต แป๊ะคนกลาง โอเล่คนที่สาม แน่แน่นอนว่าแมวและแป๊ะมาจากแม่เดียวกัน เคยสังเกตบ้าง ไหมทำไมหมาหรือแมวออกลูกพร้อมกันทีละหลายตัว แต่ไม่ว่าก็ตัว

ออกมาแล้วจะเป็นพี่น้องกันและรูปพรรณก็มักแตกต่าง แต่ถ้าเป็นลูกคนแล้ว คลอดออกมาพร้อมกันเมื่อไหร่จะหน้าตาเหมือนกันและเรียก ‘ฝาแฝด’

แน่นอนร้านนี้ก็เป็นร้านของพ่อไอแป๊ะ เด็กไทยหัวใจฝรั่งหนึ่งเดียวคนนั้น บ้านไอแป๊ะฐานะค่อนข้างดีกว่าคนอื่น มันเป็นคนแรกที่มีวิดีโอ วิดีโอเกมก็เหมือนกัน ด็อกเตอร์มาร์ติน รีบอดป้อมอิทอป ก็มันทั้งนั้น ไอแป๊ะเป็นพวกหัวนอก ฟังเพลงฝรั่ง ไม่ฟังเพลงไทย อาจเป็นเพราะมันเรียนโรงเรียนฝรั่ง ว่ากันว่าที่โรงเรียนมัน ใครฟังเพลงไทยโดนล้อตายห้า

กางเกงนักเรียนคนอื่นอาจเป็นสีดำหรือกากี แต่ไม่ใช่โรงเรียนที่ไอแป๊ะไปรับการศึกษา กางเกงนักเรียนของมันเป็นสีน้ำเงิน ไซ้แล้วสีของกางเกงวัยมัธยมบ่งบอกฐานะได้อย่างดี ครูพละโรงเรียนทั่วไปเป็นครูพละธรรมดา เช่นโรงเรียนผมมีครูพละชื่อครูดำ จบผลมาจากไหนก็ไม่รู้ แต่เวลาแกโมโหจะตีเด็กนักเรียน โรงเรียนไอแป๊ะไม่มี ถ้าเล่าเรื่องนี้ให้ไอแป๊ะฟังมันจะสายหัวพร้อมบอก “อิทส์ รอง” ที่โรงเรียนมันใช้ครูพละธรรมดาไม่ได้ ชื่อครูพละของมันคือ “สุทิน ไชยภิตติ” แน่แน่นอนว่าคนที่รู้จักปิยะพงษ์ ผิวอ่อนก็ต้องรู้จักชื่อนี้ด้วยครูพละโรงเรียนมันเป็นนักฟุตบอลทีมชาติ

คนอื่นแถวบ้านทั่วไปกลับบ้านแล้วต้องรีบเปลี่ยนเสื้อหรือเปลี่ยนกางเกง เพราะถ้าเราใส่เสื้อออกมาเล่นโดยไม่เปลี่ยน เสื้อผ้าจะ

ดำเร็วกว่าปกติ อายุการใช้งานก็จะลดลงตามไปด้วย เพราะอย่างนี้ แม่ของเด็กแถวบ้านทุกคนจึงกำชับให้ลูกถอดเสื้อก่อนจะเล่นกีฬา ทุกครั้ง มีคนบอกว่านี่อาจเป็นความซึ่เกี่ยวข้องเสื้อของพวกเขา แต่ ไอแป๊ะไม่ต้องลำบากเหมือนเรา มันมีคนใช้ (แถวบ้านเรียกว่า คนใช้ แต่ไอแป๊ะเรียกว่า เหมด) จริงๆ แล้วมันอาจเป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้ใส่เสื้อใหม่ทุกเทอมหรือทุกปี คนแถวบ้านไม่ได้เป็นเช่นนั้น สำหรับคนแถวบ้านเสื้อใหม่ของทุกๆ เทอมคือเสื้อเก่าของพี่ หรือ เสื้อเก่าที่คนข้างบ้านบริจาคให้

รองเท้าหนังมันเป็นเงาเข้าคู่กับกระเป่า ใครที่อยู่แถวบ้าน ผมจะรู้ว่าที่ผมกล่าวนั้นไม่เกินความจริง มันดำขลับเป็นเงางามจริงๆ รองเท้าที่ซื้อมันไม่เคยสนใจของแถม บีเอ็มสองพันเทอร์โบ รุ่นที่เด็กนักเรียนวัดเฝ้าฝันถึงไม่อยู่ในลิสต์ที่ไอแป๊ะต้องการด้วยซ้ำ กระเป่านักเรียนของมันก็ได้ซื้อที่นุ่มจิตใจดี ได้ข่าวว่าแม่เพื่อนมันซึ่งเป็นเจ้าของโรงงานทำกระเป่าเอามาให้ถึงบ้าน ทุกครั้งที่คนเห็นมันเดินผ่าน ตอนกลับบ้าน แม้ปากจะแซวมันแต่รับรองว่าหัวใจมีแต่ความอิจฉาในบรรดาอุปกรณ์ทั้งหลาย สิ่งที่คุณชอบรองจากนาฬิกา ‘คาสิโอ’ ก็เห็นจะเป็นกระเป่าของมันนี่แหละที่กระซอกสันดานดิบของพวกเราทุกคน ออกมาได้

น่าแปลกที่เวลาพวกเราทุกคนแซวมันตอนเดินผ่าน มันมักไม่ค่อยโกรธ เท่าที่เห็นมันจะเพียงแค่อุ้มมุมปาก แล้วส่งสายตา

กลับมาแบบเย้ยหยันพร้อมยกไหล่ สังเกตจากปากที่ขมขมขมขมของ มันบอยเข้าจึงรู้ว่ามันพูด “ไอ ด็อน โนวี ว็อท ยู เซย์” ทุกครั้งที่พูดประโยคนี้มันจะยกไหล่ เรารู้สึกได้แม้จะแปลปะกิดไม่ออก

สิ่งที่มันต้องการบอกคือ พวกมันนี่ไร้สาระจริงๆ

นกไม่มีขน บางคนบอกว่ามันจะบินขึ้นที่สูงไม่ได้ แต่คนไม่มีขนนี้ลำบาก แสดงว่าผิดปกติ ใช่แล้วตามสำนวนแรกบอกนกออย่างไรก็ต้องมีขน ถ้าไม่มีขนก็บินขึ้นสูงที่สูงไม่ได้ เหมือนกับเราที่เกิดเป็นคนต้องมีเพื่อน บ้านของไอแป๊ะมีแต่คนอยากเข้าไปเล่นด้วย ทั้งวิดีโอ เกมอาตาริ นินเทนโด หรือจะเป็นพีซีเอ็นจิน ไม่เว้นแม้แต่เมก้าไดรฟ์ มันเป็นคนแรกที่มีเกมเหล่านั้นก่อนใคร นี่คือสาเหตุว่าทำไมบรรดาพวกแม่ๆ แถวนั้นถึงไม่ยอมให้ลูกไปเล่นกับไอแป๊ะ เพราะหลังจากเล่นเกมที่บ้านไอแป๊ะ ร้อยละเก้าสิบต้องมาอดอ้อนขอวิดีโอเกมแบบมันทุกครั้งไป

แป๊ะมีอำนาจที่บ้านก็จริง คล้ายป่าเหาะที่มีแต่คนเกรงใจ ทำอะไรก็กลัวจะขัดใจไปหมด เพราะกลัวว่าตัวเองจะไม่ได้เข้าไปดูมันเล่นเกม (ได้แค่นู่นะ นานๆ ที่มันถึงจะให้เล่นที่ ขนาดตอนไปห้องน้ำมันยังหยุดเกมไว้ไม่ยอมให้ใครเล่นเลย) แต่ที่สนามบอลนั้นไม่ใช่ เล่นไปเล่นมาทุกคนจะลืมหิวใส่เต็มที่ มันเริ่มอินในอารมณ์ไง แล้วคราวนี้แหละที่จะมีคนช่วย เกิดใครไปผลอเตะมันเข้า

รับรองโดนแบน อดดูมันเล่นเกมไปอีกนาน ครั้งหนึ่งไอหมุซกมกดันไปปรับลูกโทษที่มันยิงได้ มันโกรธแทบตาย เพราะไอหมุไม่เคยรับลูกจุดโทษของใครได้เลย ผลที่ตามมา ไอหมุต้องนั่งเล่นเกมกดเก่าๆ อย่างเดียวดายในเช้าวันเสาร์

เช้าวันเสาร์ เวลาเดียวกับที่น้ำต้อย เซมเบ้ เริ่มฉายการ์ตูนเรื่องแรก จำไว้เลยว่าตอนนั้นไอแป๊ะก็เริ่มเปิดเครื่องเพื่อเล่นเกมแล้ว ตลอดเวลาตั้งแต่เช้าจนถึงบ่ายสาม ถ้าคนแถวนั้นหาลูกตัวเองไม่เจอ ก็ไม่ต้องไปแจ้งความเด็กหายหรอก เพราะพวกมันจะสุมหัวกันอยู่ที่บ้านไอแป๊ะนั่นแหละ

น้ำเพ็ญ (แม่ไอแป๊ะ) ไม่ค่อยพอใจชีวิตช่วงเช้าวันเสาร์สักเท่าไร เพราะเด็กแถวนั้นจะไปดกกริ่งเรียกอยู่มิได้ขาด และบางครั้งอาจเลยเถิดไปถึงวันอาทิตย์ บ่อยครั้งที่พวกเราารู้สึกว่าน้ำเพ็ญไม่พอใจ แต่ถ้าอยากลืมเรื่องนี้ ก็ไม่ต้องไปมองหน้าน้ำเพ็ญ

คนแรกๆ ที่ไปจะได้รับแรงกดดันมากกว่าใครเสมอ แต่ก็ได้คุ้มค่า เพราะจะได้ที่นั่งที่ดีที่สุด (รองจากไอแป๊ะ) ตามสถิติ ไอหมุจะไปถึงเป็นคนแรกด้วยแรงเชียร์จากผม ถ้าไม่ใช่มันก็จะเป็นคนอื่น ส่วนคนที่สองจะเป็นผมเสมอ เนื่องจากในเช้าวันเสาร์ผมจะตื่นเร็วกว่าใคร แล้วไปนั่งรอแถวนั้นอยู่ก่อนแล้ว และเมื่อมีคนแรกเข้าไป ผมก็จะตามเข้าไปเป็นคนที่สอง...

ทุกคนอาจลืมบางช่วงเวลาในวัยเด็ก แต่สำหรับพวกเรา ไม่เคยมีใครลืมเช้าวันเสาร์ที่บ้านไอแป๊ะได้

ห้องไอแป๊ะมีการ์ตูนมากมาย มันอาจเป็นรองแค่ไอหมุเพียงคนเดียว ที่มีหนังสือจากบรรดาสำนักรพิมพ์ต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็นมิตรไมตรีหรือวิญญูลยกิจ ต่อให้พิมพ์เรื่องซ้ำกันมันก็ไม่เคยปน มันชื่อหมด

“มึงซื้อทำเหยื่ออะไรวะ เยอะแยะ เรื่องแม่งก็ซ้ำกัน” ครั้งหนึ่งไอหมุถาม

“มึงรู้จักไหม คอลเล็กชั่น มึงก็รู้ว่าการสะสมมันเป็นฮ็อบบี้” ไอแป๊ะตอบ และแน่นอนว่าถ้าไม่ยอมให้มันหัวเราะ อย่าเสือกไปเถียงมันต่อ เพราะหนึ่ง มันจะดูถูกภูมิปัญญาภาษาปะกิตของเรา และสอง เราจะโดนมันไล่ออกจากห้อง

ห้องไอแป๊ะไม่ได้กว้างขวางอะไรนัก พื้นที่ส่วนใหญ่ถูกปกคลุมไปด้วยเตียง ของในห้องถูกจัดอย่างเป็นระเบียบ ไม่ใช่ด้วยฝีมือของมันหรอก แต่เป็นด้วยฝีมือของคนที่มีมันเรียกว่า ‘เหมด’ เรื่องเกมเป็นยุคสุดท้ายก่อนที่เราจะเข้าสู่ยุคหนังสือปีหรือการพนัน

รู้ไหมว่าการที่ต้องอยู่ห้องไอแป๊ะนี่ค่อนข้างลำบาก เนื่องจากที่ห้องของมันไม่มีห้องน้ำในตัวเหมือนบ้านไอหมุ และที่ทุเรศยิ่งกว่านั้นคือ บางทีแม่งไม่ยอมใช้ห้องน้ำ ปอยมากที่มันใช้กระโถน บางครั้งตอนเช้าวันเสาร์ ถ้ามันไม่ได้ขี้ทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อคืนก็ถือว่าโชคดีไป

เนื่องจากห้องมันเปิดแอร์ กลิ่นขี้ในกระโถนจะอบอวลมาก แน่นอน
ว่าไม่มีใครกล้าเตือนมัน ครั้งหนึ่งที่ผมทนไม่ไหว อยากดูมันเล่นเกม
ก็อยาก เหม็นก็เหม็น ตัดใจเอากระโถนมันไปเททิ้งให้ที่ห้องน้ำ กลายเป็นว่าหลังจากนั้น ผมโดนเพื่อนๆ ล้อว่าเป็นคนเซ็ดขี้ให้ไอเป๊ะ

หมาบ้านผมชื่อ ‘หมา’ หมาบ้านไอหนูชื่อ ‘อินวอล’ หมาบ้านไอเป๊ะ
ชื่อ ‘เจจ’ ตอนนั้นคิดว่ามันเท่ดีตั้งชื่อหมาให้มีมงคลด้วย อีเจจ นี่
ร้ายอย่าบอกใคร ดูมาก ที่ทุกคนไม่ค่อยกล้าเข้าใกล้มันก็เพราะกลัว
โดนกัด หลายคนเคยโดนมาแล้ว ทุกครั้งที่เข้าไปเล่นเกมจึงต้องมีคน
มาดูหมาตัวนี้เสมอ นี่คืออีกเหตุผลหนึ่งที่น่าพิศวงว่าทำไมเรา
หลายครั้งที่คนไม่กล้ากลับบ้านก่อน ต้องรอให้เลิกพร้อมกัน ทำให้
บางคนถึงไม่โดนหมากัดก็อาจโดนแม่ตีแทน โทษฐานไม่ยอมกลับไป
กินข้าวตามเวลา สำคัญที่สุดก็คืออีเจจ นี่สมควรแล้วที่เป็นหมาฝรั่ง
มันสามารถกัดคนไทยได้เหมือนมนุษย์ฝรั่งทำอย่างสมบูรณ์แบบ ขอ
แค่ทำท่าทางกลัวมันให้เห็น รับรองว่ามันจะไม่ทำให้คุณผิดหวัง

คนย่อมมีลูก หมาก็เช่นกัน ง่ายกว่าคนอื่น เพราะมันไม่เคย
คุณกำเนิด ว่ากันว่าตอนที่อีเจจ ดูที่สุดคือตอนที่มันตกถูกใหม่ๆ ช่วง
นั้นมันจะขี้ระแวงเป็นที่สุด ไม่เกียวกว่าผมจะเป็นญาติผู้ใหญ่ทางตัวมัน
(ตัวมันคือไอหมาของผม) มันไม่สนใจทุกกรณี ช่วงนั้นผู้คนกล่าวขาน
กันว่ามันดูที่สุด

เข้าวันเสาร์วันหนึ่ง วันนั้นก็ไม่ได้ต่างจากวันเสาร์อื่นๆ มีพิเศษนิด
หน่อยตรงที่พ่อแม่ไอเป๊ะไม่อยู่บ้าน ไปสวนส้มที่ต่างจังหวัด วันนั้น
ผมและไอหนูไปปลุกมันตั้งแต่ยังไม่เจ็ดโมง ตะโกนอยู่ครึ่งชั่วโมง คน
รับใช้ของมันจึงรับคำสั่งจากมันให้มาเปิดประตู ตอนนั้นถึงเปิดให้เราก็
ยังไม่กล้าเข้าเนื่องจากช่วงนั้นคุณเจจ ดูเป็นพิเศษ ช่วงลูกอ่อนมัน
จะนอนเฝ้าบันไดขึ้นห้องไอเป๊ะตลอดเวลา แม้คนในบ้านจะบอกว่า
มันไม่กัด แต่ก็มีหลายคนทำให้เห็นเป็นตัวอย่างว่า คำพูดบางทีก็
เชื่อถือไม่ได้ คนไว้ใจไม่ได้นี่เรารู้อยู่แล้ว แต่หมานี่สิ จะไว้ใจได้มันก็
ออกจะแปลกๆ

ครั้งนั้นผมโชคดีที่คิดแผนออกโดยบังเอิญ พอตีชื้อหมูย่างเข้า
ไปกินด้วย พอเห็นหน้าอีเจจ ผมตัดสินใจแบ่งให้มันกิน อย่างน้อยใน
ช่วงเวลาที่มันเคี้ยวคงปากไม่ว่างมากัดเรา มันไม่มีท่าที่แม้แต่จะ
ขบใจ เหมือนกับจะบอกว่า มึงอย่าคิดนะว่ากูเห็นแก่กิน ะหว่างที่
ทางสะดวกอยู่นั้น ไอหนูทำท่าหลังเลจะไม่ขึ้น ผมตะโกนบอกมัน ถ้า
มึงไม่ขึ้น มึงก็ไม่ได้ขึ้นแล้วนะ ลั่นเสียงผมมันรีบขึ้นตามมาทันที

วันนั้นแปลกมากที่มีคนอยู่แค่สามคน เป็นไปได้ว่าหลังจากหมด
ไอเป๊ะเปิดประตูให้แล้วคงไปตลาด ห้องไอเป๊ะอยู่ไกลไม่ค่อยได้
ยินเสียง ที่ผ่านมามีคนส่วนมากหมดของมันจะมารายงานว่ามีคนขอเข้า
พบ แต่ในวันนี้ต่างออกไป ไม่มีใครอยู่บ้าน นี่คือการมาของจำนวน

สมาชิกที่มีแค่สามคน

ไม่นานก็หิว ถ้าเป็นผมหิวคงไม่เป็นไร แต่ไอแป๊ะหิวนี่สิเป็นเรื่อง เหมดมันไม่อยู่ ไอแป๊ะหิวไม่ได้เนื่องจากครูฝรั่งบอกว่าอาจทำให้เป็นโรคกระเพาะ พอมันพูดบ่อยเข้าๆ เราก็เลยทนไม่ไหว (เพราะมันพลอยทำให้เราหิวตามไปด้วย) ผมตัดสินใจจูงมือมันไปที่บ้าน

“มึงจะเล่นที่นี่ก่อนไหมไอหมู วันนี้มึงเล่นได้ เดี่ยวกูไปตักข้าวที่บ้านมันก่อนแล้วจะกลับมา” นี่เป็นครั้งแรกที่ไอแป๊ะแสดงความใจกว้างให้เล่นเกมขณะที่มันไม่อยู่ เพราะทุกครั้งมันจะกดสตอปไว้

วันนี้ดูท่าทางไอหมูไม่ค่อยสดชื่นตั้งแต่ขึ้นมาแล้ว ตอนเรานั่งเล่นเกมกันสนุกมันกลับเจียบ แต่ตอนนี้กลับเปลี่ยนไป ดูสีหน้ามันสดชื่นขึ้น แต่ก็มึนๆที่แบ่งรับแบ่งสู้อยู่นิดๆ

“เออๆ จันพวกมึงรีบไปก็แล้วกันเดี๋ยวกูจะนั่งเล่นเกมรอ พอพวกมึงมาเดี๋ยวกูจะกลับบ้านแป็บหนึ่ง”

“มึงจะไปพร้อมกันเลยไหม แล้วค่อยกลับมาด้วยกัน” ผมกล่าว

“ไม่เอา กูรอ” ไอหมูตอบ แน่นอนว่ามันคงเสียดาวยโอกาสเล่นเกมเพราะนี่เป็นโอกาสของครั้งแรกที่มันจะได้อยู่กับเกมแบบสองต่อสอง

พอสิ้นคำผมกับไอแป๊ะก็เดินออกมา... ไอเหยี้ยแป๊ะเลือกเอางานที่ใหญ่ที่สุดของบ้านมา

แม่ไม่ยอม บอกให้กินให้เรียบร้อยที่บ้าน อิ่มแล้วค่อยกลับไปเล่นต่อ ใช้เวลาทั้งคืนประมาณยี่สิบนาที ออกจากบ้านยังไม่ลิ้มหีบเศษอาหารไปฝากอ๊อเจๆ ด้วย รู้ว่าช่วงนี้มันต้องการน้ำนมพอๆ กับรู้ว่าช่วงนี้มันดูพีเหมดยังไม่กลับจากตลาดไม่รู้ว่านัดหนุ่มที่ไหนหรือเปลว ไอแป๊ะเซย์ “ซิท!” ก่อนไขกุญแจผ่านประตูเข้าไป เดินตามไอแป๊ะหมาไม่กัด การันตีได้ สบายใจหน่อยเพราะมันเข้าใจจริงๆ ว่าเรากลัว แต่ก็ไม่ลืมโยนกระดูกให้อ๊อเจๆ เทะ

เดินเข้าไปในห้อง ได้ไม่ถึงสองนาทีก็รับรู้ถึงสิ่งที่ผิดปกติบางอย่าง ไอหมูดูท่าทางสบายใจกว่าเดิม เป็นไปได้ว่ากำลังเล่นเกมอย่างเมามันส์อย่างที่สองนี้ผมเริ่มทนไม่ไหวแล้วจึงถามไอแป๊ะแบบตรงๆ

“ทำไมมึงซี้แล้วเสือกไม่ยอมเอากระโถนไปทิ้งวะ นี่ก็โตตายท่าแล้ว กูโคตรเหม็นเลย” ผมกลั่นใจด่ามัน อย่างน้อยมันก็เป็นหนี้ข้าวที่บ้านผมหนึ่งมือ

ไอแป๊ะหันหน้ามามองด้วยความสงสัย ก่อนไปกินข้าวมันเปิดแอร์ให้ไอหมูไว้ กะว่าตอนกลับมาคงเย็นฉ่ำ แต่ตอนนี้กลิ่นเหม็นกลับคละคลุ้งไปหมด

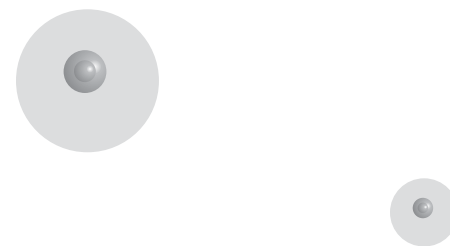
“เฮ้ย ไอสด เมื่อคืนกูไม่ได้ซี้” ไอแป๊ะหน้าบึ้งตอบ

“อ้าว แล้วกลิ่นเหม็นมาจากไหนวะ” ผมถามมัน

ไม่รอช้าผมซ้ำดาบสอง เอากระโถนพลาสติกของมันมาเปิดให้ดู ไซ้แล้ว ข้างในมีซี่จริงๆ ยอมรับว่าเปิดให้มันดูแต่ตัวเองเป็นหน้าหนี เพียงอยากให้มันรับผิดชอบบ้างเพราะว่าโตแล้ว

“เออๆๆ ซี้ๆเอง ถูกล้มหมา ไม่กล้าลงไป” ไอหมูกกล่าว ในมือของมันยังมีจอยนินเทนโด และใบหน้าของมันยังคงเบื่อนด้วยรอยยิ้ม...

สัด!

ก่าบบายพล... เซอร์ เยส เซอร์!

เหนือฟ้ายังมีฟ้า คำพูดที่คนเฒ่าคนแก่พูดมาได้ผิดแต่อย่างไร แถวบ้านผมก็เป็นอย่างสุภาพชนนี้ ไอกอง มาเพื่อรุ่นใหญ่สุดเพราะอยู่มอหก มีอำนาจพิเศษสามารถบหัวใครก็ได้ อยู่ๆ มันก็กะเกณฑ์ให้เราเล่นเกมที่มันคิดเอง เกม ‘ฝึกทหาร’ ไม่รู้แหม่งไปคูหนังโป๊หรือสงครามเวียดนามมา เย็นวันหนึ่งหลังเลิกเรียนก็มีการประชุม

“ต่อไปนี่เราจะเล่นเกมทหาร ในระยะเวลาหนึ่งเดือนหรือแล้วแต่สมควรแก่เวลา (หรือแล้วแต่ว่าเราจะเบื่อไปก่อน ผมแอบย่อนมันในใจ) ให้ทุกคนฟังกฎแล้วค่อยให้คำตอบว่าจะเข้าร่วมเล่นหรือไม่” ไอกองกล่าวเสียงดุดัน

“หนึ่ง—กูเป็นนายพล สามารถออกคำสั่งพวกมึงได้ทุกคน

ทำโทษได้โดยไม่มีควมผิด หน้าทีของพวกมึงคือต้องทำตามทีกำหนดให้ทำ ห้ามขัดขืน” ไม้รู้แ่งนึ่กคือะไร ไอเหี้ยกวงคนทีไม่กล้าสูบนุหรี เพราะกลัวแม่ยิงกว่ากลัวมาบ้านไอแป๊ะ เสือกเอาบุหรีตราแมวมาคาบเล่น (หมากฝรั่งทีทำเลียนแบบบุหรี) ไซ้แล้ว มันคาบไปพูดไปเหมือนนายทหาร

ไม่มีเสียงตอบรับ ทุกคนเงียบ ตั้งใจฟังมันอย่างใจจดใจจ่อ เพราะถ้ามันอยากได้ลูกน้องสักคน แน่นอนว่าคนคนนั้นจะไซ้คดีมาก เหนือยน้อยกว่าคนอื่น ใครๆ ก็อยากเป็นมือขวาของมัน

“สอง—ทุกคนต้องเคารพการฝึกอย่างเคร่งครัด เราจะทำการวิ่งทุกวันรอบกรมทหารหนึ่งรอบ....” ยังไม่ทันทีไอกวงจะพูดจบก็มีเสียงแทรกมา

“แต่แม่ไม่ให้ข้ามถนน หนูไปกรมทหารไม่ได้” อีปู สาวทอมบอย กล่าว

“อีปู เกมนี้ไม่เกี่ยวกับมึง มันเป็นเกมของคนมีครวย มึงอด!” ไอกวงตะคอก อีปู ลูกคนขายผลไม้ดอง ไม่มีสิทธิ์เถียง หน้าเจ็อนแต่ยั้งนั่งฟังต่อ ไม่ยอมกลับ

“หลังจากนั้นก็จะทำการตรวจเครื่องแบบ ทุกคนต้องใส่กางเกงใน ใส่รองเท้าแตะ ตรวจเล็บด้วย ห้ามดำ ผมหัก ห้ามยาว ทุกคนต้องทำตามนี้ ไม่งั้นจะโดนไล่ไปอยู่กับปี่!” ไอกวงตะคอกอย่างกับเป็นนายพลจริงๆ เห็นพ่อมันยืนยิ้มอยู่ไกลๆ เหมือนภูมิใจลูกตัวเองอยู่

ลึกๆ (!)

“ทหารเหี้ยอะไรตรวจเล็บวะ” ไอหมูเสือกมากกระซิบ ผมบอกมันให้เงียบ ทั้งทีตัวเองกึ่งงว่าทหารเหี้ยอะไรตรวจกางเกงในด้วย

“ทุกคนเข้าใจทีพูดมัย!” ไอกวงตะคอกถาม ไซ้ เราต้องตอบ “เซอร์ เยส เซอร์!” ไอเหี้ยแป๊ะเสือกสะเหล่ตอบภาษาปะกิดคนอื่นพูด “ครับ” มีไอหมูคนเดียวทีตอบว่า “เออ!”

ทันตาเห็น ไอเหี้ยหมูโดนไอกวงตีดู ตีตเสริมมันอ้อมมาข้างหลังผม บอกตามตรงว่าเสียวฉิบหาย ไอหมูโดนแต่ไอแป๊ะเสือก รอด ไอกวงบอกว่ามันชอบคำทีไอแป๊ะพูด ฟังดูแข็งแรงดี

“เอาละ เมื่อทุกคนเข้าใจทีพูดแล้ว มีใครใหม่ทีจะไม่เล่น” มันถามดีๆ ก็เป็น นีเป็นครั้งแรกทีเห็นประชาธิปไตยในวัยเด็ก ผมกำลังจะตอบว่าไม่ มันเสือกพูดแตกขึ้นมา

“กูอยากเห็นไอหน้าตัวเมียคนนั้น” มันตวาดเสียงคล้ายบันดาล โทสะสุดลิม เหมือนตอนพ่อมันแกล้งโมโหกลบเกลื่อนเวลาแม่มันจับได้ว่าไปติดนักร้องคาเฟ่ มันพูดไปเดินไป วนเวียนอยู่แถวทางด้านหลังจนอ้อมไปใกล้อีปู อีปูยิ้มแก้มแทบปริ สงสัยคิดว่านั้นเป็นคำชม

“เมื่อไม่มี ฟุ่่งนี้ให้มาเจอกันทีนี้ตอนหกโมงเย็น เราจะเริ่มฝึกเป็นวันแรก พวกมึงทุกคนต้องรักษาเวลา เพราะทหารมีวินัย ถ้ากูเห็นใครคนไหนมาสายในวันฟุ่่งนี้ ไม่ใส่กางเกงใน เล็บดำหรือว่ายาว ไม่ใส่รองเท้าแตะ หรือเจอกูทีไหนแล้วไม่ตะเป๊ะ มึงจะต้องโดนทำโทษ”

มันกวาดสายตามองแบบเหมือนจะแตกให้ได้ ถึงตอนนี้ผมมันใจขึ้นมา
หลายส่วนว่าไอเหี้ยกวงไปดูหนังสงครามมาแน่ๆ

“เข้าใจมัย!!!” มันมาตะโกนอยู่ตรงหน้าไอหมู

เงียบ ไอหมูไม่ตอบ

“ทำไมมึงไม่ตอบกู ไอเหี้ยจำลืบทมิ!” ไอกวงตะคอกพร้อม
ไสยศให้เสร็จเรียบร้อย

“ผมจำไม่ได้ เมื่อกี้ที่ไอแป๊ะพูด” ไอหมูก้มหน้าตอบคล้ายจะ
ร้องไห้ มันกลัวไอกวงมาก มากกว่าครูสอนเลข มากกว่าครูสอนสังคม
มากกว่าตามานิตยหัวล้าน ซี้เมาประจำร้านป่าเดือน มากกว่าใดๆ ทั้ง
สิ้นที่มีลมหายใจอยู่บนโลกนี้ เพราะไอกวงเคยทดลองทรมายป้ากับ
มัน ‘ฟีกเกอร์ไฟร์โลกล็อก’ ครั้งนั้นมันเจ็บจนร้องไห้ บอบช้ำตั้งแต่เด็ก
สาวลืบทมิถูกรุมโทรมในซอยเปลี่ยว แต่พอไอกวงรู้ว่าห้ามฟ้องแม่ มัน
ก็เสือกเซื่อ

“เซอร์ เยส เซอร์” ไอกวงโน้มตัวลงไปกระซิบเบาๆ ที่ข้าง
หูมัน มือขวาของไอกวงยังคงถือไม้กวาดทางมะพร้าวคอยต้อน้องคนที่
ชอบทำผิดระเบียบ

“ซัดส์ เย็ดส์ สัดด์!” ไอเหี้ยหมูตะโกน น้ำลายกระเด็น
เปรอะหน้าไอกวง

รองเท้าแตะสมัยปอสสามปอสี่ราคาไม่เกินสิบบาท ไม่ได้ยากเย็นอะไร

ที่จะซื้อ แต่บ่อยครั้งมากที่จะหาย คนยุคนั้นชอบแก๊งเอารองเท้าไป
ซ่อน เวลาเราไปเล่นบ้านใครสักคนต้องคอยระวังรองเท้าไว้ให้ดี ไม่งั้น
จะลำบาก ยิ่งตอนเข้าไปเล่นเกมบ้านไอแป๊ะยิ่งน่ากลัว เพราะคนที่
ไม่ได้ขึ้นไปด้วยเหตุผลอะไรก็แล้วแต่จะโกรธแค้นและหาทางเอาคืน
ส่วนมากวิธีการแก๊งที่แสบที่สุดคือการเอารองเท้าไปโยนไว้ใกล้ๆ
อึเจๆ หมาฝรั่งของไอแป๊ะซึ่งเคยฝากเลี้ยงไว้ที่ห้องของเด็กแถวบ้านเกือบ
ทุกคน

“เหี้ยแล้วไง กูเพิ่งขอเงินแม่ซื้อรองเท้าไปเมื่อสามวันที่แล้ว
เกิดถ้ากูขออีกต้องโดนตำแนเลยวะ ทำไงดีวะ” ไอหมูผู้ใส่รองเท้าแดง
ข้างดำข้างกล่าว

แน่นอนว่าคนแก๊งจะไม่เอารองเท้าไปทั้งคู่ แต่จะเอาไปที่ละ
ข้าง อย่างไอหมูนี่โดนหนักเพราะรองเท้าที่มันมีแดงข้างนึงดำข้างนึง
เสือกเป็นข้างเดียวกันก็คือข้างขวาทั้งคู่

“เมื่อกี้มึงไม่บอกไอกวงล่ะ ไม่เป็นไรมั้งแดงข้างดำข้าง มัน
ก็ครบนะ” ผมบอกไอหมู

“ไอกวงบอกทหารต้องมีรองเท้าสีเดียวกัน มันไม่ยอม มัน
บอกกูให้หาให้เจอ” ไอหมูเริ่มมีท่าทางวิตกกังวล มีไอกวงกับหมาบ้าน
ไอแป๊ะเท่านั้น สองสิ่งที่มีมันกลัวบนโลก

“ไอกวงมันเป็นพอมึงหรือไง ถึงได้กลัวมันหนักหนา ไอสัต
หมู” ผมตะคอกมัน

“หรือมึงไม่กลัว ไอส์ด” มันตะคอกกลับ
 “กลัวดิอะ เจ็ดแม่” ผมตอบ ไอหี้ยหม่อมองผมแบบค้อนๆ
 “มึงก็ต้องเล่นดิอะ กูว่าแมงก็ไม่เห็นนำเล่นเลย” ไอแป๊ะบอ
 “ไม่ได้ เดี่ยวมันว่าเป็นหน้าตัวเมีย ถ้ามึงไม่เล่น กูขอยืม
 รองเท้านะ ไอหี้ยแป๊ะ” ไอหยมุเกิดคิดวิธีแก้ปัญหามาขึ้นได้
 “ไม่ได้ กูจะเล่น รองเท้ากูก็มีคู่เดียว กูไม่อยากไปเล่นหนึ่ง
 ยางกับพวกผู้หญิง” ไอแป๊ะเริ่มออกแนวกตามเคย
 “เอางี้ มึงลองไปหาดูก่อน ถ้าไม่เจอเดี๋ยวพุงนี้กูไปชวยหา”
 ผมบอ
 ไม่มีเสียงตอบรับจากไอหยมุ ท่าทางมันวิตกกังวลมากกว่าตอน
 ผลการเรียนย่ำแย่ของมันออกเสียอีก

ไอกงวนี้แสบ วีรกรรมคลาสสิกของมันมีเยอะมาก แต่ที่เด่นชัดที่สุด
 คือการเล่นซ่อนหา ไม่เคยมีใครหามันได้ เนื่องจากมันเป็นรุ่นใหญ่
 บางครั้งก็ไปแอบในที่ที่พวกเราเข้าไปลำบากเช่นร้านวิดีโอ บางทีมัน
 เข้าไปแอบที่สามสี่ชั่วโมงจนคนที่เล่นต้องเลิกไปโดยปริยาย ครั้งหนึ่งมัน
 กลัวเสียสถิติ มันนั่งรถไฟไปตอนเมืองทั้งที่เราเล่นซ่อนหาอยู่ราวหัวตร
 แน่นอนว่าไม่มีใครหามันเจอ ต่อให้เป็นคินดะอิจิก็เถอะ

แถวบ้านใครเรียกยังไม่รู้ รู้แต่แถวบ้านผมเรียก ‘โบราณ
 เรียกชื่อ’ เป็นเกมที่โยนลูกปิงปองขึ้นไปข้างบนแล้วเรียกชื่อคนหนึ่งคน

คนที่ถูกเรียกต้องรีบวิ่งมารับ ลูกปิงปองสามารถตกพื้นได้แค่หนึ่งครั้ง
 ถ้าเกินกว่านั้น เราต้องเอาลูกปิงปองปาใส่ใครคนหนึ่ง ถ้าไม่โดน แสดง
 ว่าเราผิดพลาด ทุกเกมจะผิดพลาดได้เพียงสามครั้ง เกินกว่านั้นต้อง
 ยืนให้คนอื่นเอาลูกปิงปองปาอัดใส่ขา

เกมที่ว่านี้โดยอิทธิพลของไอกงวอย่างหนัก ใครอาจหาญ
 เรียกชื่อมันต้องได้รับความเจ็บปวดอย่างสาสม มันไม่ได้เป็นซูเปอร์แมน
 ที่ร้องเรียกแล้วจะได้รับความช่วยเหลือ บางทีแค่สบตาใคร มันก็ทำให้คน
 คนนั้นโดนอัดได้อย่างสบาย ว่ากันว่าถ้าอยากพบความฉิบหายแท้จริง
 เรียกชื่อมันก็พอแล้ว เวลาเล่นเกมนี้ เอาแค่ชื่อเล่นไม่ต้องเอาชื่อจริง
 ไม่งั้นจะฉิบหายกว่านี้

เพราะฉะนั้น ถึงเด็กแถวนั้นจะพูดจาไม่เพราะ แต่ถ้าเป็นไอ
 กง เป็นอันรู้กันว่าต้องเรียกว่า “พี่กงครับ” พูดกับแม่ตัวเองยังไม่มี
 หางเสียงแบบตอนคุยกับพี่กงเลย ถ้ามั่วรวมผมด้วยหรือไม่ที่เป็น
 แบบนั้น ก็...เออ!

ว่ากันว่า ถ้าเด็กสามารถเลือกสอสอได้ ไอกงวต้องได้เป็น
 สอสอเขตนั่นอย่างแน่นอน

เย็นก่อนถึงกำหนด ไอหยมุมาหาผมแต่เช้า มันบอหารองเท้าไม่
 เจอ ตอนนั้นยังเด็ก ไม่รู้จักวิธีขอยืมเงิน แม้ว่าการขอยืมเงินเป็นวิธี
 แก้ปัญหาของผู้ใหญ่ พยายามหาทางช่วยมันทุกวิถีทางก็หาไม่เจอ

แต่มีคนบอกทุกปัญหามีทางแก้ ไม่นานมีอัครินพี่มาช่วย

“เอารองเท้ากูไป กูจะไม่เล่น” ไอแป๊ะบอก

“แล้วมึงไม่กลัวโดนว่าหน้าตัวเมียเหรอะ ไอแป๊ะ” ไอหมู
เสือกไปพูดให้มันคิดอีก

“แหมมันมายืมเงินแม่กูเมื่อเย็น มันก็มาด้วย มันไม่น่ากลัวว่า
กู เพราะมันรู้ว่ากูก็อยู่ตอนแม่มันมายืมเงิน” ไอแป๊ะหัวโสบอก

“เออๆๆ ขอขอบคุณมาก” ไอหมูกล่าว ทุกคนมีความสุขถ้วน
หน้าเพราะจริงๆ ไอแป๊ะก็ไม่ได้อยากเล่นอยู่แล้ว

ไอหมูออกจากบ้านด้วยใจเป็นสุข

จบสิ้นการฝึกวันแรกด้วยเหงื่อโชกกาย ได้ข่าวว่าเป็นเพราะไอกง
อารมณ์ไม่ดี นายพลของเราโดนแม่ตีก่อนมาทำการฝึก ไอตีเด็กข้าง
บ้านบอกว่าเพราะมันไม่ยอมแตกฝึก แต่ไม่มีใครรู้เหตุผลที่แท้จริง การ
ฝึกใช้เวลาทั้งคืนสี่สิบนาที่ เพราะแม่ไอกงมาตามมันกลับไปกินข้าว
และทำการบ้าน ก่อนกลับมันยังตั้งกฎเพิ่มอีกห้าข้อ ซึ่งเป็นอย่างนี้ทุกๆ
วันในการฝึกครั้งต่อมา จนสุดท้ายก็ต้องเลิกเล่นไป

สิ่งเดียวที่จำได้ในการฝึกครั้งแรกที่ไอหมูกังวลเรื่องรองเท้าของ
มันก็คือ ไอหมูเป็นคนเดียวที่ถูกไอกงเอาไม้กวาดทางมะพร้าวตีเข้าที่
น่อง แต่ด้วยข้อหาเล็บดำ มิใช่เรื่องรองเท้าที่มันกังวลแต่อย่างใด

แอบตีตีคุณสาว

ตามสูตรหนังไทยไม่ว่าสมัยไหน แน่นนอนว่าจะต้องมีเพื่อนนางเอก
หรือเพื่อนพระเอกทุกครั้งไป จำได้ไหมว่าเพื่อนพระเอก ต้องหล่อน้อย
กว่าพระเอกนิดหนึ่งหรือไม่ก็ต้องอ้วน แน่นนอนว่าเพื่อนนางเอกก็เหมือน
กัน เปลี่ยนจากชายเป็นหญิงแค่นั้น สมัยก่อนชอบหนังแบบที่ว่าคน
ต้องคิดถึงเรื่องเงินบ่อยๆ เพราะว่ามันเป็นจริงในชีวิต หนังหลายเรื่อง
ข้ามจุดนี้ไป ทั้งที่คนส่วนใหญ่พบเจอปัญหาแบบนี้ทุกวัน สมควรแล้ว
ที่ใครบางคนบอกว่า “หนังเป็นเรื่องของการเพื่อเจ้า” คนที่บอกเจ.ดี.
เพนเดซีเบล

กะเพราไก่สอง ไข่ดาวจาน ไม่เอาไข่จาน กับอเมริกัน
ฟรายด์ไรซ์ เมนูหลังคือเมนูที่ร้านป่าเดือนจัดให้ไอหี้ยแป๊ะโดยเฉพาะ